

Farní list

SUŠICE, PETROVICE, SVOJŠICE, KOLINEC, MLÁZOVY, RABÍ, BUĎETICE, DLOUHÁ VES

1. NEDĚLE POSTNÍ
21. 2. 2010

č.1/2010 (87)

MILÍ PŘÁTELÉ,

vstoupili jsme do doby postní, která je přípravou na největší svátky křesťanů, na smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista Božího Syna. Protože jsme s Kristem skrze křest spojeni, pak jeho smrt a vzkříšení je i naší smrtí a vzkříšením. Dobu postní chápeme jako dobu pokání za naše hříchy. Ano dělejme pokání! Ale cílem doby postní není jen držet mysl u našich hříchů, z toho by nic dobrého nevzešlo. V době postní jde především o návrat k Pánu, být s Pánem, držet svou mysl u Pána. K tomu, abychom snáze drželi mysl u Pána, může přispět, když si přes den vzpomeneme na některé výroky Pána Ježíše, např.: *Já jsem světlo světa* (Jan 8,12). *Já jsem cesta, pravda a život* (Jan 14,6). *Já jsem život a vzkříšení* (Jan 11,25). *Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28,20). Co může člověka proměnit a změnit, než Bůh sám? Proto chod'me s Pánem a držíme mysl u něho, On shlédne na naši touhu po něm a dá nám zakusit svou proměňující přítomnost.

Snad k dobrému prožití postní doby může přispět „Postní trojboj“ – četba z Bible, sebezposvěcení při mši sv. a skutky odříkání a milosrdenství. (Lístek si vezměte po mši sv.)

Svou smrtí a vzkříšením nás Pán Ježíš vykoupil ze smrti, kterou jsme si zasloužili za naše hříchy. Ano, za hřích je smrt! Téma – hřích, jeho důsledky a jak mu předcházet, jsme probrali v osmi přílohách Farního listu (č.3/09). Stále je možné od nás obdržet tyto přílohy, nebo si je vyhledat na našich stránkách (<http://www.sumavanet.cz/farnostsusice/>).

Podobným způsobem bychom chtěli v následujících přílohách Farního listu pojednat o daru života a jeho ohrožení v současné době, tady nahlédneme do křesťanské bioetiky.

K době postní patří duchovní obnova, prohloubení vztahu k Bohu a k bližnímu, ale bez sebereflexe a reflexe doby, ve které žije, je neúčinná. Jak žijeme, jaká je doba a co vše nás ničí a degraduje je starostí také našeho biskupa Jiřího. Proto zde otiskujeme slovo biskupa Jiřího kněží, není jen pro kněze, je pro všechny.

P. Jan

SLOVO BISKUPA JIŘÍHO

(ACTA CURIAE 01/2010)

Drazí bratři,

začali jsme psát rok 2010. Nezviklatelně zakotveni začátkem letopočtu v narození Krista, s nepřetržitou – žitou tradicí celého dvoutisíciletí, které vrcholilo v roce 2000 Velkým jubileem. Odpočítáváme už desátý rok třetího tisíciletí.

Evropa naplněná křesťanským obsahem se křečovitě zmítá nad propastí zbohatlických zvratků civilizace a žvaní a žvaní a žvaní. Jezdí se na nákladné a rozpustilé dovolené. Cestovní kanceláře sem tam zklamou. Děti se učí od malička na počítačích a hrají si s fascinujícím světem internetu a mobilu. Olizují přitom, jak jen mohou nejdřív drogy. Aby bylo „vzrůšo“. Lidé ukládají peníze, hodně s nimi manipulují a peníze manipulují s nimi. Umírá se. Hledá se vláda a sebevláda se odmítá. Rozvinuté ekonomiky nejsou s to řešit sociální sféru. Miliony běženců nemají domov. Mládež i dospělí pohrdají kulturou a mají zacpané uši děsivou hudbou. Nežije se v manželství, bezskrupulozně se ve velkém žije bez závazků a zodpovědnosti - od případu k případu - přes otevřené hranice a zdánlivě neomezené možnosti komunikace. Naši lidé - tj. Češi, Evropané, křesťané, ano i velká většina našich jihočeských křesťanů - nežijí v rodinách. Už si zvykli na absurdní vztahy a postoje vůči nejbližším. Je to ve městě i na vesnici. Média, školy, moderní pohyb autem a ostatní dopravou rozváží prasečí chřipku, AIDS, názory, nálady a způsoby života.

Bratři drazí, popustil jsem trochu obvyklou dikci, která se i mezi námi nutně objevuje. Žijeme ve světě zmateném, evidentně hříšném.

A proč nás Pán Bůh poslal do kněžské služby? Proč jsme mu uvěřili? A proč Vás chci povzbudit - sám hodně vyčerpán?

Protože jsme s Církví prožili znovu slavnost Narození Pána Ježíše. Protože jsou nám svěřeny obrovské dary vyplývající ze křtu a víry. Známe zákony života. Máme nástroje uzdravování. Máme permanentní důkazy o tom, že tam, kde jsou dva nebo tři v Jeho jménu - v Jeho stylu - je s námi Bůh. V našich křížích, v bídě tohoto světa. Nádhera, moudrost, životadárnost, aktuálnost Jeho Slova, které můžeme číst, slyšet, jehož obsahu a znění smíme a máme sloužit.

Pokojně, vytrvale, s upřímnou osobní kajícíností buďme nadále přesvědčeni, že se „nám narodil Spasitel - Kristus Pán.“

+ Váš biskup Jiří

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme všem, kdo se podíleli na organizaci dětského karnevalu a farního plesu, též díky za dary do tomboly.

SEMINÁŘ ŽIVOTA V DUCHU SV.

Pro ty, kteří hledají, jak prohloubit svůj život s Bohem se nabízí v době postní opět příležitost účastnit se Semináře života v Duchu sv. O co jde v tomto semináři? Jde o to zakusit nové a mocné působení Boží na člověka. Zdůrazňuji slovo zakusit. Stále ještě se můžeme setkávat s věřícími, kteří svůj vztah k Bohu žijí jen v rovině rozumové, nikoliv v rovině vztahu mezi mnou a živým osobním a jednajícím Bohem. Život křesťana bez vztahu a zkušenosti s Bohem je ohrožen zvláště dnes, když reklamy typu: „nevaž se, odvaž se“, nebo „když musíš, tak musíš“, svádí k užívání různých „draždidel“ smyslů, a odvádí tak od světa duchovních hodnot, od Boha samotného. Život bez Boha však znamená smrt. Né nadarmo papež Jan Pavel II. mluvil o současné kultuře jako o kultuře smrti. Je možné pak člověka, který se dostal do područí požitkářství nějak duchovně oslovit?

Právě skrze osobní zkušenost s Bohem, například skrze účast v Semináři života v Duchu sv., je možné získat pro Krista zvláště mladé lidi, kteří potřebují udělat zkušenost s Kristem.

Je však nezbytné, aby takovou zkušenost udělali nejprve rodiče. Říkat dětem jen, že mají chodit v neděli do kostela, k opravdové víře děti nepřivede. Nejprve musí zakusit rodiče to, co doporučuje žalmista (Ž 34,9): „Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý“

Co je tedy Seminář života v Duchu sv.? Dá se říci, že jde o duchovní cvičení spočívající v modlitbě s účastníky semináře, v rozjímání Božího slova, v modlitbě za uzdravení a obdarování dalšími dary Ducha sv. Tedy jedná se o duchovní cvičení, kdy účastník neopouští zaměstnání, rodinu, ale je vnímavý pro Boží promlouvání a jednání právě ve světě, ve kterém žije.

Duchovní cvičení patří neoddelitelně k životu v církvi a dá se říci, že bez duch. cvičení, ať má jakoukoliv podobu, křesťan duchovně neroste a nepohne se blíže k Bohu a nerozumí Božímu jednání ve svém životě. Dnes mohou nejen kněží, ale i věřící absolvovat duch. cvičení, jen si udělat čas. Seminář života v Duchu, je jednou z forem duch. cvičení, který prohloubil život mnohých našich farníků. Aby se rozplynuly předsudky a obavy z tohoto duchovního cvičení, uvedli jsme svědectví některých účastníků, v předchozích farních listech. Na podzim někteří absolventi tohoto semináře pomáhali prožít tuto duchovní obnovu také v Domažlicích. Co jim to dalo?

P. Jan

DOMAŽLICE VZPOMÍNÁJÍ...

Třetího prosince nám v Domažlicích skončil několikadenní seminář Život v Duchu pod vedením P. Löffelmanna a my nemůžeme zapomenout na vás sušické.

Zvykli jsme si, že každý čtvrtek v sedm večer přistálo na náměstí před farou auto se skvělou posádkou – otec Jan, Lada, Naďa, Petr a Anička. Svou otevřeností, vstřícností a radostí nás doslova nabíjeli. Vnášeli mezi nás jiskru, naději i jistotu a po celou dobu semináře nám viditelně fandili. A především jako naši modlitebníci nám pomáhali svou modlitbou. Moc děkujeme. Seminář byl pro každého z nás velmi cenný, posunul nás v duchovním životě a s odstupem času už mnozí z nás poznáváme konkrétní obdarování Duchem svatým. Jsme vděční Pánu, že nám seminář umožnil a dovedl nás až do konce.

Otcí Janovi děkujeme za jeho vedení, podnětná a povzbudivá slova i popíchnutí, když bylo potřeba, abychom se zamysleli co je potřebné. Děkujeme za obě návštěvy u vás v Sušici. Za možnost svátosti smíření a vám všem, se kterými jsme se mohli setkat v modlitebních skupinkách, při zpěvu i při závěrečných chválách Pánu. Bylo to pro nás vždy velice silné. Při druhé cestě k vám (vylití Ducha) jsme byli trochu nejistí, říkali si, co nás asi čeká a najednou se před námi objevila duha, vlastně dvě duhy a naše obavy se rázem rozplynuly.

Já osobně si hodně cením toho, že jsem poznala, jakou sílu modlitební společenství má. Měla jsem v první půlce zádrhel, otec Jan ho hodnotil jako klíčový a mě napadlo: to nepůjde dál. Pán mi však stál za zády: neutíkej, zůstaň, pokračuj... Následoval proces, který jsem si musela odbyt sama, ale v tu dobu jsem pocítila tu účast, zájem, vcítění se, sounáležitost ostatních. Nebyla jsem dřív zvyklá se svěřovat se svými niternými problémy. Každý má svého dost, koho to zajímá? Lidé se chtějí bavit, mají rádi baviče, s kým se zasmějí. Nemohla jsem hned pochopit, že může někoho zajímat, opravdu zajímat to, co prožívám, s čím zápasím a chtěl by mi v tom pomoci. Dokonce se za mě pomodlit. Je to úžasné zjištění, člověk pocítí lásku toho druhého, to rodí důvěru, která otevírá i jeho srdce a evokuje opět lásku a člověk pak přestává mít strach, pochybnosti, opouští ho případné zklamání a nakonec se začne i smát. Jsem v křesťanství začátečník, ale jestli je tohle ta bliženská láska, tak je to super. Když nás otec Jan po bohoslužbě „Rozeslán“ postavil do kruhu a ptal se, zda nás někoho napadá slovo z Písma, mě v té chvíli napadla jen slova z básně: „Když nebe vaše okna ozáří a v žáru milosti, když na výsluní plody zčervenaly, trhejte a jezte, svatou radost slavně vítejte!“

Hlásíme, že jsme si ty čtvrtky zachovali, scházíme se nadále, jinak to ani nejde. A těšíme se s vámi někdy na viděnou.

Radost a pokoj a požehnaný rok

přejeme vám z Domažlic

CHYSTÁ SE:

- 3.3.2010 v 16:00 na faře – 1. setkání přípravy na 1. sv. přijímání (děti i rodiče)
- 6.3.2010 od 14:00 postní duchovní obnova, kterou povede P. Mgr. František Zdeněk Horák, OCarm.
- 7.3.2010 v 8:45 v DK – křesť Elišky Melcherové a v 15:00 posezení i s jejími rodiči na faře
- 14.3.2010 při mši sv. v 7:30 a v 8:45 káže P. Roman Dvořák na téma „Smíme všechno, co umíme?“